

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3772/2565

นาย ส.โจทก์ นางสาว ม.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1547, ป.วิ.พ. มาตรา 148,

พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6, ป.วิ.พ. มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีนี้โจทก์จะฟ้องขอให้ศาลพิพากษาว่า ผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ให้ถอนอำนาจปกครองบุตรของจำเลย และให้จำเลยส่งมอบบุตรผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์อันเป็นคำขอเช่นเดียวกับคำขอในคดีเดิม ซึ่งมีประเด็นว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของโจทก์หรือไม่ และมีเหตุที่จะถอนอำนาจปกครองบุตรของจำเลยกับให้จำเลยส่งมอบบุตรผู้เยาว์ทั้งสองแก่โจทก์หรือไม่ แต่ประเด็นในคดีเดิมที่ว่า ผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของโจทก์หรือไม่ ศาลยังมิได้วินิจฉัยชี้ขาด เนื่องจากโจทก์ตกลงไม่ติดใจจดทะเบียนบุตรผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย และมีได้มีการตกลงยอมรับกันในประเด็นข้ออื่น อันพอจะถือได้ว่าศาลได้มีคำวินิจฉัยในคดีดังกล่าวแล้ว กรณีจึงเป็นเรื่องที่โจทก์และจำเลยตกลงยุติคดีไม่ดำเนินการต่อในคดีเดิมเท่านั้น ยังถือไม่ได้ว่าศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดประเด็นแห่งคดีในคดีเดิมแล้ว ประกอบกับ ป.พ.พ. มาตรา 1547 ได้บัญญัติถึงเหตุที่ทำให้เด็กอันเกิดจากบิดามารดาที่มีได้สมรสกันว่าจะเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของบิดาต่อเมื่อบิดามารดาได้สมรสกันในภายหลัง หรือบิดาได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตร หรือศาลพิพากษาว่าเป็นบุตร รวม 3 กรณีด้วยกัน ถึงแม้ว่าคดีเดิมโจทก์ไม่ติดใจจดทะเบียนผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ แต่ยังมีกรณีที่ผู้เยาว์ทั้งสองจะเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ได้โดยคำพิพากษาของศาล การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้เพื่อขอให้ศาลพิพากษาว่า ผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ย่อมเป็นประโยชน์ต่อผู้เยาว์ทั้งสอง มิใช่การรื้อรื้อฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148 ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6 ฟ้องโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำ ทั้งคำฟ้องคดีนี้มีใช้คำฟ้องที่เสนอเกี่ยวกับการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีเดิม อันจะต้องยื่นต่อศาลเดิมตาม ป.วิ.พ. มาตรา 7 (2) ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6 โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยต่อศาลชั้นต้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้พิพากษาว่าเด็กหญิง ต. และเด็กหญิง อ. เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ให้ถอนอำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสองของจำเลย โดยให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว และให้จำเลยส่งมอบบุตรผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์ จำเลยให้การและฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องและขอให้บังคับโจทก์จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองคนละ 200,000 บาท ต่อเดือน นับแต่เดือนพฤศจิกายน 2559 จนถึงวันฟ้องแย้ง เป็นเวลา 35 เดือน รวมเป็นเงิน 14,000,000 บาท และให้โจทก์จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองคนละ 200,000 บาท ต่อเดือน นับแต่เดือนพฤศจิกายน 2562 เป็นต้นไปจนกว่าบุตรผู้เยาว์ทั้งสองจะ

บรรลุนิติภาวะหรือจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้งระหว่างพิจารณา จำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาข้อกฎหมายเบื้องต้นว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำกับคดีแพ่งหมายเลขดำที่ พ.474/2560 และ พ.564/2560 หมายเลขแดงที่ พ.923/2560 และ พ.924/2560 ของศาลเยาวชนและครอบครัวกลางหรือไม่ โดยคู่ความแถลงรับข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2560 โจทก์เคยฟ้องจำเลยต่อศาลเยาวชนและครอบครัวกลางเป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ พ.474/2560 เรื่อง รับรองบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง ให้ถอนอำนาจปกครองบุตรของจำเลย ให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว และให้จำเลยส่งมอบบุตรผู้เยาว์ทั้งสองแก่โจทก์ ส่วนจำเลยฟ้องโจทก์ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2560 เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ พ.564/2560 เรื่อง เรียกบุตรคืน ต่อมาศาลมีคำสั่งให้รวมการพิจารณาคดีทั้งสองเข้าด้วยกัน และโจทก์กับจำเลยตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความ ศาลมีคำพิพากษาตามยอมเมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2560 เป็นคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.923/2560 คดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์กลับมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ โจทก์ยื่นคำคัดค้านศาลชั้นต้นเห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้แล้ว จึงมีคำสั่งงดการสืบพยานโจทก์และพยานจำเลย ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง ศาลชั้นต้นเห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้แล้ว จึงมีคำสั่งงดการสืบพยานโจทก์และพยานจำเลยแล้วมีคำพิพากษาไปตามรูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้ศาลชั้นต้นรวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษาใหม่ จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติในเบื้องต้นว่า ก่อนโจทก์ฟ้องคดีนี้โจทก์เคยยื่นฟ้องจำเลยต่อศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ขอให้พิพากษาว่า เด็กหญิง ต. และเด็กหญิง อ. เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ ให้ถอนอำนาจปกครองบุตรของจำเลย และให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองเพียงผู้เดียว เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ พ.474/2560 และจำเลยฟ้องโจทก์ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวกลางขอให้โจทก์นำเด็กหญิง ต. คืนให้แก่จำเลย เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ พ.564/2560 ศาลมีคำสั่งรวมการพิจารณาคดีทั้งสองสำนวนโดยต่อมาโจทก์กับจำเลยทำสัญญาประนีประนอมยอมความว่า จำเลยตกลงไม่ติดใจเรียกร้องค่าอุปการะเลี้ยงดูและค่าการศึกษาของบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง ส่วนโจทก์ไม่ติดใจจดทะเบียนบุตรผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย และศาลมีคำพิพากษาตามยอม คดีถึงที่สุด คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำหรือไม่ และโจทก์มีอำนาจยื่นฟ้องจำเลยต่อศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า แม้คดีนี้โจทก์จะฟ้องขอให้ศาลพิพากษาว่าเด็กหญิง ต. และเด็กหญิง อ. เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ ให้ถอนอำนาจปกครองบุตรของจำเลย และให้จำเลยส่งมอบบุตรผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์อันเป็นคำขอเช่นเดียวกับคำขอในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ พ.474/2560 ของศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ซึ่งมีประเด็นว่าเด็กหญิง ต. และเด็กหญิง อ. เป็นบุตรของโจทก์หรือไม่ และมีเหตุที่จะถอนอำนาจปกครองบุตรของจำเลยกับให้จำเลยส่งมอบบุตรผู้เยาว์ทั้งสองแก่โจทก์หรือไม่ แต่ประเด็นในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ พ.474/2560 ของศาลเยาวชนและครอบครัวกลางที่ว่าเด็กหญิง ต. และเด็กหญิง อ. เป็นบุตรของโจทก์หรือไม่ ศาลยังมิได้วินิจฉัยชี้ขาดเนื่องจากโจทก์ตกลงไม่ติดใจจดทะเบียนบุตรผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย และมีได้มีการตกลงยอมรับกันในประเด็นข้ออื่น อันพอจะถือได้ว่าศาลได้มีคำวินิจฉัยในคดีดังกล่าวแล้ว กรณีจึงเป็นเรื่องที่โจทก์และจำเลยตกลงยุติคดีไม่ดำเนินการต่อในคดีเดิมเท่านั้น ยังถือไม่ได้ว่าศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดประเด็นแห่งคดีในคดีหมายเลขดำที่ พ.474/2560

หมายเลขแดงที่ พ.923/2560 ของศาลเยาวชนและครอบครัวกลางแล้ว ประกอบกับ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1547 ได้บัญญัติถึงเหตุที่ทำให้เด็กอันเกิดจากบิดามารดาที่ได้สมรสกันว่าจะเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของบิดาต่อเมื่อบิดามารดาได้สมรสกันในภายหลังหรือบิดาได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตรหรือศาลพิพากษาว่าเป็นบุตร รวม 3 กรณีด้วยกัน ถึงแม้ว่าคดีเดิมโจทก์ไม่ติดใจจดทะเบียนเด็กหญิง ต. และเด็กหญิง อ. เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ แต่ยังมีกรณีที่เด็กหญิง ต. และเด็กหญิง อ. จะเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ได้ โดยคำพิพากษาของศาล การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้เพื่อขอให้ศาลพิพากษาว่าเด็กหญิง ต. และเด็กหญิง อ. เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ย่อมเป็นประโยชน์ต่อผู้เยาว์ทั้งสอง มิใช่การรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6 ฟ้องโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำ ทั้งคำฟ้องคดีนี้มีใช้คำฟ้องที่เสนอ เกี่ยวเนื่องกับการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีเดิม อันจะต้องยื่นต่อ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลางตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 7 (2) ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6 โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยต่อศาลชั้นต้น ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชนากานต์ ธีรเวชพลกุล · สิทธิศักดิ์ วนะชกิจ · สมชัย ฑีฆาอุตมาร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3772/2565>